

LYKKEGAARDS

NAULE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MOSDAL

FANTASIER FRA FORSTÆDERNE

Jeg vågnede op mandag morgen med en ond deadline hængende over mig. Hele søndag havde jeg spist hjemmelavede frikadeller og drukket squash i stride strømme med min kæreste og en flok venner, og ellers ligget på langs i den nyvaskede, krympede sofa med en solid roman og glemte alt om tid og sted og den verden jeg til hverdag trasker rundt i. Det var søndag og jeg havde lov til at holde mig væk fra alt.

Men nu var det mandag, og jeg skulle igen være tæt på det hele. Der var en deadline, og København lurede i regnen udenfor. Problemet var at jeg var ved at være lidt træt af København. Det var altid København. Lige meget hvorhen jeg vendte mig, hvilket hjørne jeg drejede ned ad, så rendte jeg panden ind i København. Det var København hér, dér, og alle vegne. Jeg trængte til noget nyt, noget *helt nyt*.

Ugen forinden havde jeg haft et ærinde i Bagsværd (det har jeg ellers sjældent, kan jeg afsløre). Jeg havde grublet meget over hvordan i alverden jeg skulle komme hele vejen derud. Det nemmeste var nok S-toget, men jeg er den type der bliver helt udmattet bare ved tanken om at skulle gennemskue en togplan. Hvor kører du fra, hvor skifter du, hvor kører ud imod, hvor mange zoner skal du igennem? Så jeg sprang på cyklen og trampede rask ud ad Frederiksborgvej.

Snart forvandlede Frederiksborgvej sig til Søborg Hovedgade, og ukendte landskaber og kvarterer begyndte at åbenbare sig. Jeg passede Søborg Butikstorv. I den ene ende stod butikkerne nysseligt på rad og række, og på den anden stod røde boligblokke i fem etagers højde og lyste op i den kulsorte aftenhimmel. Hvert lysende vindue var et blik ind i en fremmed verden, og jeg havde det næsten som var jeg trådt ind i en magisk eventyrverden.

Jeg kom til at tænke på min barndom i en lille jysk forstad. De stille villaveje hvor jeg hver sommer spillede rundbold og prøvede at komme på hold med mit (daværende) livs store kærlighed, Mette Schou. Uden held. Og den store mørke skov bag den lokale købmand hvor jeg senere i en folkeskolebrandert prøvede at overtale Camilla Finsen til at smide kludene. Uden held.

'Uden held' var nærmest motto for mit liv dengang. Alt var uforløste længsler og lyster der bare ventede på at sprænge sig igennem pubertetens skudtætte fernis af kropsangst og uren hud. Piger var ikke noget man stangstiv kastede sig over på Ideal Bar, men engleagtige væsner der vimsede rundt i periferien af ens indestængte begær. Sådan er det at vokse op i en forstad. Man er altid et skridt bagefter de andre, altid en tand mere uskyldig og – må jeg nok erkende – altid en tand mere kikset. I randen af de større byer vokser der tusinder og atter tusinder af mennesker op som tilbringer deres tid i parcelhuse, boligblokke og indkøbscentre mens de fortaber sig i drømme om det sindssygt vilde rock'n'roll-liv der venter dem inde i *storbyen*.

Det var denne uskyldstid der svulmede op i mig da jeg kæmpede mig frem mod Bagsværd. Jeg suste forbi øde S-togsstationer og butikker med eksotiske navne som Rockblomsten, From & Fræk (børnetøj!) og Pony & Rytter alt imens en halvberusende nostalgi slog rod i nakken. Regnen stod ned i stænger, men det var det hele værd.

Turen kan varmt anbefales alle der ind imellem trænger til at få renset blodet for dagligdagens københavneri. For et hurtigt blik kan forstaden måske tage sig lidt trøstesløs ud. Men det er denne trøstesløshed der holder alle de drømme og fantasier og længsler i kog som storbyen senere må værsøge at indfri.